

FECSCKE Csaba

Hajótörés

a sors tévedett volna vagy inkább mi
 döntöttünk rosszul kellő logisztikai
 ismeretek híján hogy már félúton
 zátonyra futott hajónk holott síríg tartó
 utazást reméltünk egzotikus szigeteket
 félkész örömmel kecsegtető kalandot
 mi jön most ezután se előre se hátra
 fölöttünk a gyászos ég körülöttünk a
 háborgó tenger melynek vize sós mint
 a könny vajon melyik sósabb a tengernek
 mindegy mi meg már feladtuk mint portós
 küldeményt a reményt a kudarc közös
 de megszenvedni külön kell neked nekem

Negyed három

a buszról szálltam le amikor
 megszólalt a mobilom rossz közérzetem
 undok csörgőkígyója ajtónyikorgásra
 emlékeztető hang közölte felesége
 negyed háromkor elhalálozott mielőtt
 felfogtam volna e furcsa szó értelmét
 elszedültem és a buszmegálló
 drótkerítésébe kapaszkodtam megszólalt
 máris a kórus a hátam mögött a gyalázatos
 még föl se kelt a nap és ez már részeg valóban
 az voltam noha egy kortyot sem ittam
 szédelegve botorkáltam az ápolási osztályra
 ahol minden ismerős volt csak ez a keményen
 bebőrözött némaság nem a főnövér
 zavartan motyogva fekete nylonszatyorban átadta
 holmijaidat a fehér papucsot amibe már
 egy éve nem csúsztattad a lábadat az
 összekaristoltszeműveget amely mögül
 értetlenül bámultad ezt az összezavarodott
 világot sose gondoltam volna hogy ennyire
 egyedül lehet maradni dühödten félrelöki
 magát az ember mint az útjába került szemetet
 negyed három már nem a tegnapi nap
 de még nem is a mai az idő senkiföldjén
 bolyongtál magadra hagyatva a semminél
 nyomasztóbb gazdátlan sötétben

